

חברים יקרים:

הרינו מתכבדים לשלוח אליכם עדכונים, רשמים ומאמרים בתחום המס. קריאה נעימה.

הכנסה. לאחרונה קבע בית המשפט העליון בעניין קרצמר (ע"א 9488/16) כי:

"לנוכח לשונו של סעיף 2, והגדרת הכנסה בסעיף 1 לפקודה: "סך כל הכנסתו של אדם מן המקורות המפורשים בסעיפים..."; נקבע בפסיקה כי רק הכנסה בעלת מקור נכללת בבסיס המס... בתוך כך הוצאו אל מחוץ לבסיס המס הכנסות כגון מתנות ומציאות (windfall), ולעיתים אף פיצויים מסוימים כגון בגין לשון הרע, עוגמת נפש, והטרדה מינית... הכנסות אלו אינן צומחות מעץ המסוגל להצמיח פירות, אלא הן תוצאה של אירוע אקראי שלא דרש מאומה ממקבל הכנסה... אך הדגש הוא על מקור כלכלי בעל פוטנציאל להפקת הכנסה חוזרת".

בשני פסקי דין מהתקופה האחרונה, אותם נציג להלן, טענו נישומים בפני בתי המשפט המחוזיים כי שולם להם פיצוי עבור נזק לא ממוני, בגינו הם אינם חייבים במס. בתי המשפט לא השתכנעו כי התשלום היה עבור נזק בלתי ממוני כאמור ופסקו כי יש למסות את הפיצוי כהכנסה פירותית. מעניין לבחון פסקי דין אלו על רקע הפסיקה המוקדמת של בית המשפט בעניין דוידוביץ.

פסק דין דוידוביץ

פסק הדין בעניין דוידוביץ (עמ"ה 1146/03) משנת 2005 הפך עם השנים לפסק דין מנחה במיסוי פיצוי

מס הכנסה: "על דרך החתחתים שיש לעבור על מנת להוכיח קיומו של נזק לא ממוני הפטור ממס

בעקבות פסיקה חדשה"

ההנחה הרווחת היא שנזק לא ממוני (עוגמת נפש ופגיעה בשם הטוב למשל) אינו חייב במס הכנסה. לאחרונה פורסמו שני פסקי דין אשר מערימים קשיים משמעותיים בהוכחת קיומו של נזק לא ממוני שכזה. בפרט כאשר מדובר בנזק לא ממוני המשולם על רקע של סיום יחסי עבודה. רשימה זו תעסוק בפסקי דין אלו ובהשלכות המס הנגזרות מהם.

מבוא – נזק לא ממוני כהכנסה ללא מקור

מס הכנסה בישראל מוטל לפי "שיטת המקורות". על מנת שתקבול ייחשב כ"הכנסה" לצורכי הפקודה, יש לשייכו למקור הכנסה מאלה המנויים בסעיפים 2 ו-3 לפקודת מס הכנסה. מכאן, שתקבול שלא ניתן לשייכו לאחד המקורות הנ"ל אינו "הכנסה" ואינו חייב במס.

כיום מנויים בסעיף 2 לפקודה שמונה מקורות ספציפיים (עסק ומשלח יד, עבודה, דיבידנד ריבית והפרשי הצמדה, גמלאות, מקרקעין, נכסים אחרים, חקלאות, פטנט וזכויות יוצרים) ומקור כללי, שעניינו הכנסה מכל מקור אחר שאינו כלול במקורות הספציפיים.

הדעה הרווחת היא שפיצוי על נזק לא ממוני הוא בגדר הכנסה ללא מקור, ועל כן לא חל בגינה מס

"אין אני נכון לקבל את עמדת המשיב כאילו כל הסכום כולו, השנוי במחלוקת מבחינת חבותו במס נובע אך ורק מיחסי העבודה שבין המערער וחברה. אין ספק כי הסדר הפשרה סתם את הגולל על מכלול הטענות שהיו למערער כלפי החברה ובכלל זה טענות בקשר עם פגיעה בשמו הטוב ועגמת נפש מרובה. יחד עם זאת תמים דעים אני עם המשיב כי הסכום הוא גבוה מדי בשביל לראותו כולו כפיצוי לא ממוני נזיקי. עיון בהסדר הפשרה כמו גם באותו סעיף 63 לכתב התביעה שבבית הדין לעבודה מלמד כי הצדדים התכוונו לכלול תחת פריט פיצוי זה הן את הסעדים הממוניים אותם מכנה המשיב "תשלום הסתגלות" והן את הפיצויים הנזיקיים - שאינם ממונים..."

מכוח הסמכות הנתונה לבית המשפט על פי סעיף 156 לפקודה בחרתי לקבוע כי הסך של 221,500 ש"ח מהווים תשלום דמי הסתגלות והיתרה הינם פיצוי לא ממוני בגין שאר נזקיו לרבות עוגמת נפש ופגיעה בשמו הטוב של המערער, הכל לצרכי מס...

הסכום של 158,500 ש"ח אינו חב במס לאחר ששוכנעתי כי הוא תשלום בגין נזקיו האחרים של המערער שאינם ממקור החב במס. אין אני יכול להתעלם ממסכת האירועים שתוארה על ידי המערער ואף פורטה בכתבי התובענות. מסכת זו לא היוותה "תכנון מס" ואין להתעלם מטענותיו של המערער הגם שהן טענות לכאורה, בקשר עם אותה מסכת, טענות אשר הובילו את החברות

בגין נזק לא ממוני. באותו עניין טען הנישום כי שולם לו פיצוי עבור נזק לא ממוני מאת החברה שהעסיקה אותו. הנישום פוטר מעבודתו בחברה, על אף שזכה לשבחים וקיבל הודעה כי יזכה להעלאת שכר. הנישום סבר כי הפיטורים התרחשו על רקע נקמה אישית של מנהלי החברה המעסיקה, אשר גרמה לו נזקים רבים, לרבות עוגמת נפש אשר אף הובילה לפגיעה בבריאותו, וכן פגיעה בשמו הטוב בדרך של הכפשות חסרות רסן בפני גורמים מובילים בשוק המחשבים בו פעל. מלבד זאת הייתה החברה חייבת לו שכר עבודה שלא שולם. הנישום הגיש תביעה בבית הדין לעבודה כנגד החברה, ובין הצדדים הושג הסדר, לפיו התחייבה החברה לשלם למערער סך של 660,000 ש"ח כמפורט להלן:

1. סך של 55,000 ש"ח בגין הפרשי שכר.
2. סך של 7,300 ש"ח בגין ביטוח מנהלים וקרן השתלמות.
3. סך של 110,000 ש"ח בגין הוצאותיו של הנישום בניהול התובענה.
4. סך של 380,000 ש"ח פיצוי בגין עוגמת נפש ונזק לא ממוני.
5. סך של 107,700 ש"ח בגין הפרשי הצמדה וריבית.

הנישום דיווח כהכנסה חייבת רק על הפרשי השכר ששולמו לו (55,000 ₪), וטען כי יתרת הסכום (605,000 ₪) אינה חייבת במס. בית המשפט קבע כי אמנם הנישום זכאי לפיצוי בגין עוגמת נפש, אשר אינו חייב במס, אך מרכיב זה הוא בסך של 158,500 ₪ בלבד:

המשפט המחוזי, אשר דחה את עמדת הנישום, וקבע כי לא הוכחה עוגמת נפש המזכה אותו בפיצוי, ממספר סיבות.

ראשית, קבע בית המשפט כי הנישום גילה חוסר עקביות בטענת "עוגמת הנפש". תחילה טען שעוגמת הנפש נגרמה לו כתוצאה מעיכוב תשלומים ומסמכים שונים שהקרנות נדרשו להעביר לו. בהמשך שינה את גרסתו וטען כי נגרמה משום שהקרנות ניסו לפגוע בו ולהכשיל אותו בעסקיו לאחר סיום ההתקשרות ביניהם. מכל מקום, נקבע כי הנישום לא הציג ראיות כדי לתמוך בטענתו החדשה.

שנית, בית המשפט קבע כי גם אם נגרמה לנישום עוגמת נפש, הסכום שיוחס לעוגמת נפש בהסכם הפשרה הוא מופרז, בהתחשב בסכומי עוגמת נפש שפסקו בתי המשפט בעבר:

"אף אם הייתי יוצאת מההנחה כי נגרמה למערער עוגמת נפש כלשהי, לא עלה בידו להוכיח כי סכום של 500,000 דולר משקף מבחינה אובייקטיבית את הפיצוי בגין המעשים שהוא מייחס לנתבעים, בין אם יהיו אלה העיכוב בתשלומים שהגיעו לו ובין אם יהיו אלה מעשי ההתנכלות להם הוא טוען.

על סכום הפיצוי לשקף את מה שנהוג לפסוק בברי המשפט במקרים אלה ולהלום את הרף הפסיקתי בהתחשב בטיב המעשים המיוחסים ובטיב הפגיעה, וכל זאת לאחר שהוכח מבחינה

להגיע עימו להסדר פשרה. נוסח סעיף 1.ד. תומך בכך כי הפיצוי רחב הוא מ'דמי הסתגלות' גרידא. הסכום האמור לעיל, מהווה להערכתנו סכום סביר בנסיבות העניין לסילוק כל שאר טענותיו של המערער כלפי החברות."

עיננו הרואות אפוא, כי בית המשפט המחוזי ראה לנכון בנסיבות העניין להכיר בחלק מסכום הפיצוי ששולם לנישום על רקע סיום עבודתו כפיצוי על נזק בלתי ממוני (עוגמת נפש ופגיעה בשם הטוב) אשר פטור ממס. זאת על אף שעיון בפסק הדין מגלה כי במסגרת כתב התביעה בבית הדין לעבודה הנישום לא כלל סעד בדבר נזק לא ממוני. למסקנות שונות הגיעו כאמור בתי המשפט המחוזיים בשני פסקי דין שניתנו לאחרונה.

פסק דין שחף

בעניין שחף (ע"מ 53681-12-16) שניתן בחודש ספטמבר 2018, עסק הנישום בתחום הון סיכון ונתן שירות לקרנות הון סיכון, גם כשכיר וגם כיועץ עצמאי. לאחר סיום התקשרותו עם הקרנות, הגיש נגדן תביעה על אי תשלום דמי הצלחה, שכר עבודה ותשלומים נלווים. הצדדים פנו לגישור, במסגרתו נקבע כי הנישום יקבל סכום כולל של 1,150,000 דולר לסילוק תביעותיו, מתוכם 500,000 דולר כפיצוי בגין עוגמת נפש (אשר אינה חייבת במס), והיתר עבור דמי הצלחה. פקיד השומה לא קיבל את החלוקה, וטען כי הסכום כולו מהווה הכנסת עבודה או הכנסה מעסק. המחלוקת הגיעה לפתחו של בית

הנטען, המערער לא טען וממילא לא הוכיח כי הנזק נגרם לו ממערכת יחסים מקבילה בינו לבין הקרנות המנותקת מיחסי עבודה ויחסי נותן שירותים-לקוח ... לאור זאת, יחול הכלל לפיו, כל פיצוי שמקורו ביחסי העבודה וביחסים עסקיים ילבש כעיקרון אופי של הכנסת עבודה או הכנסה מעסק, אלא אם יוכח אחרת, וזאת לפי העיקרון שדין הפיצוי כדין הפירצה אותה הוא בא למלא.

הלכה מושרשת היא כי קיימת חזקה "חזקה" כי תשלומים המשולמים מאת מעביד למעבידו יסווגו כהכנסת עבודה. הנטל להוכיח כי תשלום שולם באופן מנותק מיחסי עובד מעביד וללא כל זיקה ליחסי העבודה הוא נטל כבד במיוחד ורובץ על כתפי מי שטוען זאת...".

לבסוף, בית המשפט קבע כי אין היגיון בכך שהנישום יקבל פיצוי בסך 500,000 דולר על עוגמת נפש – ראש נזק אשר לא נכלל בכתב התביעה, בעוד על ראשי נזק אחרים קיבל פחות ממחצית מהסכום שתבע. למעלה מזאת, מהתנהלות הצד הנתבע (הקרנות) עולה כי הן אינן סבורות שנבעה עוגמת נפש אמיתית ובלשון בית המשפט:

"א. בשתי התביעות תבע המערער סכום כספי כולל של 1,341,628 דולר. בנוסף לסכומים הכספיים תבע המערער סעדים הצהרתיים שלשיטתו מגיעים למיליוני שקלים נוספים (סעיף 4 לסיכומי המערער). לפי כתבי התביעה, עילות התביעה נבעו כולן מיחסי עבודה או מהיחסים העסקיים בין המערער לנתבעים (עמוד 7 שורות

אובייקטיבית כי נגרמה למקבל הפיצוי עוגמת נפש.

נדירים המקרים שבהם בתי המשפט פוסקים פיצוי בגין עוגמת נפש בסכומים העולים על אלפים בודדים או עשרות בודדות של אלפי שקלים (ראו סקירת הפסיקה בסעיף 16 לסיכומי המשיב).
הסכום בהסכם הפשרה חורג באופן מובהק מרף זה."

שלישית, בית המשפט קבע כי ככל שנגרמה לנישום עוגמת נפש, היא נלווית וטפלה לנזק הממוני שנגרם לו בגין אי קבלת התשלומים להם הוא זכאי. הדבר מקבל משנה תוקף לאור החזקה שנקבעה בפסיקה, לפיה כל עוד לא הוכח אחרת, כל תשלום המשולם במסגרת יחסי עבודה מהווה הכנסת עבודה בידי המקבל:

"זאת ועוד, אף אם הייתי יוצאת מן ההנחה שנגרם למערער נזק של עוגמת נפש, כתוצאה מהעיכוב בהעברת התשלומים או מהעיכוב בהעברת הנתונים, ברי כי נזק זה טפל ונלווה לנזק העיקרי שנגרם לו שהוא נזק ממוני הנובע מאובדן הכנסות בשל אי קבלת התשלומים.

כך, למשל, אם המערער היה מגלה כי הוא אינו זכאי, מסיבה כלשהי, לתשלומים אותם תבע, לא סביר להניח כי היה מקבל פיצוי בסכום של חצי מיליון דולר רק בשל העובדה שחל עיכוב במסירת הנתונים...

לא זו אף זו, מעבר לכך שהמערער לא הוכיח כי נגרמה לו עוגמת נפש, וודאי לא בסכום הפיצוי

לא סביר כי הנתבעים, אשר היו מיוצגים על ידי עורכי דין מנוסים, היו מסכימים לשלם חצי מיליון דולר עבור עוגמת נפש מבלי לכתוב במפורש בהסכם הפשרה שסכום זה מסיים גם את המחלוקת בנושא זה ולקחת את הסיכון שיהיו חשופים לתביעה עתידית בגין מרכיב זה (עמוד 15 שורות 20-23).

מכאן מתחייבת המסקנה ההגיונית שהנתבעים לא ראו כל איום או חשיפה מתביעה בנושא עוגמת נפש, ככל הנראה משום שלא היה לה כל בסיס.

בסיכומו של עניין, לא הוכח כי נגרם למערער נזק של עוגמת נפש ובגין איזו עילה, נזיקת או אחרת."

כלומר, בית המשפט זקף לחובתו של המערער את העובדה כי במסגרת כתב התביעה המקורי לא הוזכרה עוגמת נפש כעילה לתביעה, וכי לא זו בלבד שסכום הפיצוי בגין עוגמת הנפש לא היה סביר בנסיבות העניין, פיצוי זה מתלכד במסגרת הפיצוי שצריך להינתן לנישום על רקע סיום היחסים העסקיים ויחסי העבודה בינו לבין הגופים המפצים ולהתמסות בהתאם כהכנסה מעסק או כהכנסת עבודה.

פסק דין בן אנוש

זמן קצר לאחר הפסיקה בעניין שחף ניתן בחודש פברואר 2019 פסק הדין בעניין בן אנוש (ע"מ 17-11-63585). העובדות באותו עניין היו דומות

(11-2) והם אינם כוללים נזק של עוגמת נפש. המערער קיבל פיצוי כולל של 1,150,000 דולר.

לאור זאת, אין כל היגיון שהמערער יקבל פיצוי של 500,000 דולר בגין עוגמת נפש - בגינו כלל לא ביקש פיצוי בכתבי התביעה - כאשר בגין רכיבי התביעה האחרים יקבל פיצוי של 650,000 דולר בלבד המהווה פחות ממחצית סכום התביעה, וזאת אם לא לוקחים בחשבון את כימות הסעדים ההצהרתיים, ואף פחות מרבע מסכום התביעה אם לוקחים בחשבון את הסעדים ההצהרתיים.

ב. כאשר מוגשת תביעה לבית המשפט, וזו מסתיימת בהסכם פשרה בסכום הנמוך מזה שנתבע, הדעת נותנת כי הסכום ששולם נגזר מסכום התביעה ונובע מעילות התביעה, באופן יחסי. מי שטוען אחרת, נטל ההוכחה עליו.

המערער לא הוכיח כי סכום הפשרה נובע מעילות חיצוניות לעומת אלו שנתבעו.

ג. כאמור, הסכם הפשרה נחתם בעקבות התביעות המשפטיות שהוגשו ונועד לסיים את כלל

המחלוקות בין הצדדים הנובעות מהסכמי ההתקשרות.

לו עמדה למערער עילת תביעה בגין עוגמת נפש, שאינה נובעת ממערכת יחסי העבודה או מההתקשרות בנושא הייעוץ, בפרט אם התגבשה כטענתו לאחר הגשת התביעות, לא היה בהסכם הפשרה על פי נוסחו למנוע הגשת תביעה בגינה.

על כך יש להוסיף כי גובה התשלום ששולם בגין רכיב זה של "עוגמת נפש" אינו עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת בישראל בהתייחס לראשי נזק שאינם ממוניים. גם במקרים שבהם פוסקים בתי המשפט בישראל פיצוי בגין עוגמת נפש, הרי זאת בתנאי שמוכחים בפניהם בראיות ממשיות פגיעה ונזק עבור עוגמת נפש, וגם אז נפסקים סכומים שאינם עולים על אלפי שקלים או לכל היותר עשרות בודדות של אלפי שקלים. גם פסיקת בתי הדין לעבודה נוהגת בריסון במתן פיצויים בגין עוגמת נפש נוכח יחסי העבודה בין הצדדים, כאשר הדבר שמור למקרים חריגים וקיצוניים כגון התעמרות, אפליה והתנהלות כוחנית חריגה (כפי שהיה למשל בעניי סע"ש (אזורי תל אביב) 47476-04-16 שירלי בן חור – בנק דיסקונט (7.6.2018)).

במקרה דנן לא הוכיח המערער דבר וחצי דבר ממין זה. לא הוכיח כי נגרמה לו עוגמת נפש, כי התשלום ששולם הינו בגין עוגמת נפש, ואף לא הוכיח כי התשלום, גם אם נגרמה לו איזו עוגמת נפש (כפי שנאמר על ידי בית הדין, לדברי המערער, כי "ברור שיש עניין של עוגמת נפש"), אינו בזיקה ממשית ליחסי העבודה ובשל סיום יחסי העבודה. צא וראה, שאף המערער כרך בתביעתו את הפיצוי בגין עוגמת נפש עם הפיטורין ועם הבונוס לו הוא זכאי כפועל יוצא מעבודתו רבת השנים אצל החברה. משמע, כי אף אם היה המערער מוכיח שאיזה תשלום שולם "בגין עוגמת נפש", הרי שהוא קשור באופן

למדי לעובדות בעניין שחף, וגם מסקנתו של בית המשפט הייתה דומה. בית המשפט קבע כי סיווג חלק מהתמורה כ"עוגמת נפש" בהסכם הפשרה בין הצדדים נועדה להפחתת מס בלבד. לגופו של עניין, בית המשפט לא השתכנע כי נגרמה לנישום עוגמת נפש, בפרט שפסק הדין בו נפסק לנישום הפיצוי הנ"ל ניתן ללא הנמקה.

בית המשפט המשיך וקבע כי גם אם נגרמה לנישום עוגמת נפש, הרי שהיא קשורה בטבורה ליחסי העבודה של הנישום עם מעסיקו, ואינה עומדת בפני עצמה, ומשכך יש לראות את הפיצוי שיוחס לעוגמת הנפש כהכנסת עבודה. בנוסף קבע בית המשפט כי הסכום שיוחס לעוגמת נפש הוא מופרז:

"המערער לא הוכיח כי נגרמה לו עוגמת נפש שבגינה זכה הוא לפיצוי בסכום האמור. לאמיתו של דבר, מהראיות שהובאו בפני עולה כי המדובר בתשלום ששולם למערער בזיקה מובהקת ליחסי העבודה עם החברה המעבידה, ועל בסיס הטענות שהועלו על ידו בכתב התביעה, כאשר אפילו המערער עצמו ייחס רק סכום קטן מתוך כל סכום התביעה לרכיב מסוג "עוגמת נפש", כאשר יתרת הסכומים, כפי שפורט לעיל, הינם בעליל ובאופן מובהק קשורים ליחסי העבודה בינו לבי החברה. לא רק זאת, אלא שהמערער כלל גם תחת רכיב זה של פיצוי בגין עוגמת נפש עילות הנוגעות לדיני העבודה, דהיינו פיטורים שלא כדי וללא זכות טיעון, או הנוגעות להסכמות חוזיות שהיו לו עם החברה המעבידה, דהיינו סכום הבונוס לו הוא זכאי לטענתו..."

לפסקי דין למיסים, אלא לפסקי דין בסכסוכי עבודה. בעניין **בן אנוש** אזכר בית המשפט את פסק דין **בן חור נ' בנק דיסקונט**, בו פסק בית הדין האזורי לעבודה פיצוי חריג של 70,000 ₪ בגין עוגמת נפש, נוכח התנהלותו הכוחנית של הבנק, שבאופן חד צדדי החליט לזקוף לתובעת ימי חופשה ולאחר מכן להפסיק לשלם לה שכר, על אף שהתייצבה לעבודה (אך סירבה לבצע את התפקיד שיועד לה). עם זאת, יש לזכור שפסקי דין **שחף ו-בן אנוש**, וגם פסק דין **בן חור נ' דיסקונט**, עסקו רק בפיצוי בגין עוגמת נפש. כאשר הפיצוי ניתן בגין כמה ראשי נזק לא ממוניים, כגון עוגמת נפש לצד פגיעה במוניטין ובשם הטוב, ניתן לדעתנו לייחס סכום גבוה יותר לנזק לא ממוני, ולראיה, כך נקבע בעניין **דוידוביץ**.

שנית, קיימת חשיבות רבה לבחינת סוג הפיצוי ולביסוס טענת הנזק הבלתי ממוני כבר בשלב ההליך האזרחי, שכן טענה לפיצוי בגין עוגמת נפש אשר לא נטענה לפני כן, עלולה להיות בחזקת מעט מדי ומאוחר מדי כאשר היא נטענת לראשונה במסגרת הדיון על סיווג הפיצוי לצרכי מס.

שלישית, אין עוררין כי החזקה הכמעט-חלוטה, אשר נקבעה בעניין **ניסים** (ע"א 2640/11) ובעניין **ברנע** (ע"א 5083/13), לפיה תשלום ממעסיק לעובד יסווג כהכנסת עבודה ועל הטוען אחרת מוטל נטל הוכחה כבד ביותר, השפיעה רבות על פסיקת בתי המשפט בעניין **שחף ו-בן אנוש**. לא בכדי בתי המשפט טרחו לאזכרה במסגרת פסקי הדין. מובן, כי פסיקה זו לא עמדה בפניו של בית המשפט בעניין **דוידוביץ**. מעניין אם כן יהיה לראות אם בנסיבות בהן תוכח

מובהק ליחסי העבודה ולהכנסתו מהעבודה, ולא מנותק ממנה. אף מטעם זה לבדו יש לחייבו במס כדין.

ההלכה היא כי כאשר עניין לנו בתשלום המשולם במסגרת העבודה או עם סיום יחסי העבודה, חזקה היא כי מדובר בהכנסת עבודה, אלא אם יוכח בראיות ממשיות אחרת... על פניו נראה כי התשלום דנן הינו מהסוג האמור, דהיינו הוא מסווג להכנסת עבודה, והמטרה היחידה בשלה הוא הוגדר על ידי הצדדים כתשלום בגין עוגמת נפש היא לשם הפחתת המס.

משמע, גם במקרה זה סרב בית המשפט לקבל את סיווג הפיצוי שנקבע בבית הדין לעבודה לצרכי מס, אלא פנה לבחון באופן מהותי את טיבו של הפיצוי ומשמצא כי פיצוי זה קשור באופן מובהק ליחסי העבודה של הנישום עם מעסיקו לשעבר ראה לחייבו כהכנסת עבודה.

סיכום ומסקנות

נמצאנו למדים כי פיצויים בגין נזק לא ממוני ובראשם עוגמת נפש פטורים ככלל ממס, אך לא בנקל יעלה בידו של הטוען להוכיח את קיומם ולנתקם ממקור הכנסתו העיקרי. עם זאת, חשוב להבהיר כמה נקודות.

ראשית, בפסקי דין **שחף ו-בן אנוש** נאמר כי רק במקרים נדירים נפסקים פיצויי עוגמת נפש בסכומים העולים על עשרות אלפי שקלים. הכוונה היא לא

עוגמת נפש אמיתית בדומה לעניין דוידוביץ יעמוד
הנישום בנטל המוגבר של פסקי הדין בעניין ניסים
וברנע. מכל מקום, יש לזכור כי ככל שמדובר ביחסי
ספק-לקוח, תחולתו של נטל זה מוטל בספק.

נשמח לסייע בשאלות והבהרות נוספות: עו"ד (רו"ח)
מאורי עמפלי, עו"ד שי ארז, עו"ד אנה צברי ועו"ד
שלומי שלו.

הנכם מוזמנים לקרוא מאמרים ועדכונים נוספים באתר
המשרד.

אין באמור ברשימה זו כדי להוות חוות דעת ו/או ייעוץ
משפטי בסוגיות הנידונות ובכל אופן מומלץ להתייעץ
עם מומחה מס לפני נקיטת צעדים משפטיים ו/או
אחרים המסתמכים על רשימה זו.